

**ФАКУЛТАТИВЕН ПРОТОКОЛ КЪМ КОНВЕНЦИЯТА НА
ОРГАНИЗАЦИЯТА НА ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ ПРОТИВ
ИЗТЕЗАНИЯТА И ДРУГИ ФОРМИ НА ЖЕСТОКО, НЕЧОВЕШКО
ИЛИ УНИЗИТЕЛНО ОТНАСЯНЕ ИЛИ НАКАЗАНИЕ ОТ 18
ДЕКЕМВРИ 2002 Г.**

(Приет с Резолюция 57/199 на 57-ата сесия на Общото събрание на Организацията на обединените нации на 18 декември 2002 г. Ратифициран със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 14 април 2011 г. – ДВ, бр. 34 от 2011 г. В сила за Република България от 1 юли 2011 г.)

Издаден от Министерството на външните работи

Обн. ДВ. бр.52 от 8 Юли 2011г.

Преамбюл

Държавите – страни по този протокол, като потвърждават отново, че изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание са забранени и представляват сериозно нарушение на правата на човека,

като са убедени в необходимостта от по-нататъшни мерки за постигане на целите на Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание (наричана по-нататък “конвенцията”) и от засилване защитата на лицата, лишени от свобода, от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание,

като напомнят, че разпоредбите на членове 2 и 16 от конвенцията създават задължение за всяка държава – страна по конвенцията, да предприема ефективни мерки за предотвратяване на изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание на всяка територия под нейна юрисдикция,

като признават, че държавите носят главната отговорност за изпълнението на разпоредбите на тези членове, че засилването на защитата на лицата, лишени от свобода, и пълното зачитане на техните човешки права е всеобщо задължение и че международните имплементационни механизми допълват и укрепват националните мерки,

като напомнят, че ефективното предотвратяване на изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание изисква предприемане на мерки в областта на обучението и съчетаване на различни законодателни, административни, съдебни и други мерки,

като напомнят също, че Световната конференция по правата на човека, състояла се във Виена през юни 1993 г., твърдо заяви, че усилията за изкореняване на изтезанията трябва да бъдат насочени преди всичко към предотвратяването им и призова за приемането на факултативен протокол към конвенцията, който има за цел създаването на превантивна система за редовни посещения на местата за задържане,

като са убедени в това, че защитата на лицата, лишени от свобода, от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание може да бъде засилена посредством несъдебни мерки с превантивен характер, основаващи се на редовни посещения на местата за задържане,

се договориха за следното:

Част първа

Общи принципи

Член 1

Целта на този протокол е създаването на система за редовни посещения, осъществявани от независими международни и национални органи, на местата, където се намират лица, лишени от свобода, с цел предотвратяване на изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Член 2

Създава се Подкомитет за предотвратяване на изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание към Комитета срещу изтезанията (наричан по-долу "Подкомитет по превенция"), който да осъществява функциите, предвидени в този протокол.

Подкомитетът по превенция осъществява дейността си в рамките на Устава на Организацията на обединените нации и се ръководи от неговите цели и принципи, както и от нормите на Организацията на обединените нации, свързани с отнасянето към лицата, лишени от свобода.

Заедно с това Подкомитетът по превенция се ръководи от принципите на конфиденциалност, безпристрастност, неизбирателност, универсалност и обективност.

Подкомитетът по превенция и държавите – страни по протокола, си сътрудничат при прилагането на този протокол.

Член 3

Всяка държава – страна по протокола, създава, определя или поддържа на национално равнище един или няколко органа за посещения с цел предотвратяване на изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание (наричани по-долу “национален превантивен механизъм”).

Член 4

Всяка държава – страна по протокола, разрешава посещения в съответствие с този протокол посредством механизмите, предвидени в членове 2 и 3, на всяко място, намиращо се под нейна юрисдикция и контрол, където се задържат или могат да бъдат задържани лица, лишени от свобода, по разпореждане на държавен орган или по негово подстрекателство или с негово явно или мълчаливо съгласие (наричани по-долу “места за задържане”). Тези посещения се осъществяват с цел засилване, ако е необходимо, защитата на такива лица от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

За целите на този протокол “лишаване от свобода” означава всяка форма на задържане или изтърпяване на наказание в затвор или настаняване на лице в държавно или частно специализирано заведение, което лицето няма право да напусне по собствена воля, по заповед на който и да е съдебен, административен или друг орган.

Част втора

Подкомитет по превенция

Член 5

Подкомитетът по превенция се състои от десет членове. След депозиране на петдесетия ратификационен документ или документ за присъединяване към този протокол броят на членовете на Подкомитета по превенция се увеличава до двадесет и пет.

Членовете на Подкомитета по превенция се избират измежду лица с високи нравствени качества и признат професионален опит в областта на управлението на правораздаването, в частност в наказателното право, в пенитенциарната система или полицията или в различни области, свързани с отнасянето с лицата, лишени от свобода.

При създаването на Подкомитета по превенция се отделя надлежно внимание на необходимостта от справедливо географско разпределение и представяне на различните култури и правни системи на държавите – страни по протокола.

При създаването на Подкомитета по превенция се отделя внимание също и на балансираното представяне на половете на основата на принципите за равенство и недискриминация.

В състава на Подкомитета по превенция не може да има двама членове, които са граждани на една и съща държава.

Членовете на Подкомитета по превенция изпълняват своите функции в лично качество, те следва да бъдат независими и безпристрастни и да имат възможност да работят ефективно в състава на Подкомитета по превенция.

Член 6

Всяка държава – страна по протокола, може, в съответствие с ал. 2 от този член, да предложи до двама кандидати, притежаващи квалификацията и отговарящи на изискванията, посочени в член 5, като едновременно с това предостави подробна информация за квалификацията на кандидатите.

- a) Кандидатите трябва да са граждани на държавата – страна по този протокол;
- b) най-малко единият от двамата издигнати кандидати трябва да е гражданин на държавата – страна по протокола, която го е предложила;
- c) не могат да бъдат предложени повече от двама кандидати, които са граждани на една и съща държава – страна по протокола;
- d) преди някоя държава – страна по протокола, да предложи кандидатурата на гражданин на друга държава – страна по протокола, тя трябва да поиска и получи съгласието на тази държава.

Най-малко пет месеца преди датата на заседанието на държавите – страни по протокола, на което ще се проведат изборите, Генералният секретар на Организацията на обединените нации изпраща писмо до държавите – страни по протокола, с предложение да представят своите кандидати в тримесечен срок. Генералният секретар представя списъка с всички предложени по този начин кандидатури в азбучен ред, като се посочва държавата – страна по протокола, която ги е предложила.

Член 7

Членовете на Подкомитета по превенция се избират по следния начин:

- a) основно внимание се отделя на това, дали са изпълнени изискванията и критериите на член 5 от този протокол;

b) първите избори се провеждат не по-късно от шест месеца след влизането в сила на този протокол;

c) държавите – страни по протокола, избират членовете на Подкомитета по превенция чрез тайно гласуване;

d) изборите за членове на Подкомитета по превенция се провеждат на заседания на държавите – страни по протокола, свиквани от Генералния секретар на Организацията на обединените нации веднъж на две години; на тези заседания, чийто кворум се образува от две трети от държавите – страни по протокола, за членове на Подкомитета по превенция се смятат за избрани тези лица, които са получили най-голям брой гласове и абсолютно мнозинство на гласовете на присъстващите и участващи в гласуването представители на държавите – страни по протокола.

Ако в процеса на изборите двама кандидати, граждани на една и съща държава – страна по протокола, получат право да работят в състава на Подкомитета по превенция, член на Подкомитета по превенция става кандидатът, получил по-голям брой гласове. Ако тези кандидати са получили еднакъв брой гласове, се прилага следната процедура:

a) ако само един от кандидатите е бил предложен от държавата – страна по протокола, на която той е гражданин, той става член на Подкомитета по превенция;

b) ако и двамата кандидати са били предложени от държава – страна по протокола, на която те са граждани, се провежда отделно тайно гласуване, за да се определи кой от тях ще стане член на Подкомитета по превенция;

c) ако нито един от двамата кандидати не е бил предложен от държава – страна по протокола, на която те са граждани, се провежда отделно тайно гласуване, за да се определи кой от тях ще стане член на Подкомитета по превенция.

Член 8

В случай на смърт или на подаване на оставка на член на Подкомитета по превенция или поради невъзможност да изпълнява задълженията си по някаква друга причина държавата – страна по протокола, която е предложила кандидатурата му, назначава друго лице, притежаващо квалификацията и отговарящо на изискванията на член 5, като се отчита необходимостта от подходящо съотношение между различните области на компетентност, за срока на пълномощията до следващото заседание на държавите – страни по протокола, при условията на неговото одобряване от мнозинството държави – страни по протокола. Одобряването се смята за направено освен ако в срок от шест седмици след уведомяването им от Генералния секретар на Организацията на

обединените нации за предполагаемото назначение половината или повече от държавите – страни по протокола, се изкажат срещу това назначение.

Член 9

Членовете на Подкомитета по превенция се избират за срок от четири години. Те могат да бъдат преизбрани веднъж, ако отново са предложени. Срокът на пълномощията на половината членове, избрани при първите избори, изтича в края на двегодишен период; веднага след първите избори имената на тези членове се определят чрез жребий от председателя на заседанието съгласно член 7, алинея 1, буква “d”.

Член 10

Подкомитетът по превенция избира свои длъжностни лица за срок от две години. Те могат да бъдат преизбирани.

Подкомитетът по превенция приема свои процедурни правила. Тези процедурни правила следва да предвиждат в частност, че:

- а) половината от членовете плюс един представляват кворум;
- б) решенията на Подкомитета по превенция се вземат с мнозинство от гласовете на присъстващите членове;
- в) заседанията на Подкомитета по превенция са закрити.

Генералният секретар на Организацията на обединените нации свиква първото заседание на Подкомитета по превенция. След първото си заседание Подкомитетът по превенция заседава по време, предвидено в процедурните му правила. Подкомитетът по превенция и Комитетът срещу изтезанията провеждат сесиите си едновременно поне веднъж годишно.

Част трета

Мандат на Подкомитета по превенция

Член 11

Подкомитетът по превенция:

- а) посещава местата, посочени в член 4, и отправя препоръки към държавите – страни по протокола, относно защитата на лицата, лишени от свобода, от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание;

b) в отношенията с националните превантивни механизми:

- i) при необходимост предоставя консултации на държавите – страни по протокола, и им оказва съдействие при създаването на такива механизми;
 - ii) поддържа преки, а когато е необходимо – конфиденциални, контакти с националните превантивни механизми и им предлага обучение и техническа помощ с цел укрепване на техния капацитет;
 - iii) предоставя им консултации и им оказва помощ при оценка на нуждите и мерките, необходими за засилване на защитата на лицата, лишени от свобода, от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание;
 - iv) отправя препоръки и бележки към държавите – страни по протокола, с цел укрепване на капацитета и мандата на националните превантивни механизми за предотвратяване на изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание;
- c) осъществява сътрудничество, с оглед цялостното предотвратяване на изтезанията, със съответните органи и механизми на Организацията на обединените нации, както и с международни, регионални и национални институции или организации, работещи за засилване защитата на лицата от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Член 12

За да може Подкомитетът по превенция да изпълнява мандата си съгласно член 11, държавите – страни по протокола, са длъжни:

- a) да приемат Подкомитета по превенция на своя територия и да му предоставят достъп до местата за задържане, определени в член 4 на този протокол;
- b) да предоставят цялата необходима информация, която Подкомитетът по превенция може да поиска, за да направи оценка на нуждите и мерките, които трябва да бъдат приети за засилване на защитата на лицата, лишени от свобода, от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание;
- c) да насърчават и улесняват контактите между Подкомитета по превенция и националните превантивни механизми;
- d) да разглеждат препоръките на Подкомитета по превенция и да осъществяват диалог с него относно възможните мерки за изпълнение.

Член 13

Подкомитетът по превенция изготвя, първия път чрез жребий, програма за редовни посещения в държавите – страни по протокола, с оглед изпълнението на своя мандат, определен в член 11.

След провеждане на консултации Подкомитетът по превенция уведомява за своята програма държавите – страни по протокола, за да могат те незабавно да предприемат необходимите практически мерки за осъществяване на посещенията.

Посещенията се извършват от най-малко двама членове на Подкомитета по превенция. При необходимост тези членове могат да бъдат придружавани от експерти с доказан опит и познания в областите, обхванати от този протокол, които се избират от списък на експертите, изготвен въз основа на предложенията на държавите – страни по протокола, Службата на Върховния комисар по правата на човека на Организацията на обединените нации и Центъра за предотвратяване на международната престъпност на Организацията на обединените нации. При подготовката на този списък държавите – страни по протокола, предлагат не повече от пет национални експерти. Всяка държава – страна по протокола, може да отклони включването на определен експерт в делегацията за посещението, след което Подкомитетът по превенция предлага друг експерт.

Ако Подкомитетът по превенция сметне за необходимо, той може да предложи провеждането на кратко последващо посещение след провеждането на редовното посещение.

Член 14

За да може Подкомитетът по превенция да изпълнява мандата си, държавите – страни по този протокол, са длъжни да му предоставят:

- a) неограничен достъп до всякаква информация, отнасяща се до броя на лицата, лишени от свобода, в местата за задържане, посочени в член 4, а също и броя на тези места и тяхното местонахождение;
- b) неограничен достъп до всякаква информация, отнасяща се до отнасянето с тези лица, а също и условията в местата за задържане;
- c) в съответствие с алинея 2 – неограничен достъп до всички места за задържане, техните съоръжения и обекти;
- d) възможност за провеждане на разговори насаме, без свидетели, с лицата, лишени от свобода, лично или чрез преводач, ако е необходимо, както и с всяко друго лице, което според Подкомитета по превенция може да предостави съответната информация;

е) право да избира местата, които той желае да посети, и лицата, с които желае да разговаря.

Възражения относно посещението на конкретно място за задържане могат да бъдат обосновани само със спешни и непреодолими причини, свързани с националната отбрана, обществената сигурност, природни бедствия или сериозни безредици на мястото, където ще се извърши посещението, които временно създават пречка за провеждането на такова посещение. Обявяването на извънредно положение като такова не може да бъде използвано от държава – страна по протокола, като причина, за да възрази срещу провеждането на посещение.

Член 15

Нито един орган или длъжностно лице не може да нарежда, прилага, разрешава или допуска каквато и да е санкция по отношение на лице или организация за това, че са съобщили на Подкомитета по превенция или на неговите членове каквато и да е информация, била тя вярна или не, и нито едно такова лице или организация не могат да претърпят вреда заради това.

Член 16

Подкомитетът по превенция изпраща поверително своите препоръки и бележки на държавата – страна по протокола, и ако е необходимо, на националния превантивен механизъм.

Подкомитетът по превенция публикува своя доклад заедно с всички бележки на съответната държава – страна по протокола, в случай че тази държава е отправила молба за това. Ако държава – страна по протокола, огласи част от доклада, Подкомитетът по превенция може да публикува целия доклад или част от него. Въпреки това лични данни не могат да бъдат публикувани без изричното съгласие на засегнатото лице.

Подкомитетът по превенция представя публичен годишен доклад за своята дейност на Комитета срещу изтезанията.

Ако държава – страна по протокола, отказва да сътрудничи на Подкомитета по превенция в съответствие с членове 12 и 14 или отказва да предприеме мерки за подобряване на положението в съответствие с препоръките на Подкомитета по превенция, Комитетът срещу изтезанията може, по молба на Подкомитета по превенция, след като държавата – страна по протокола, е получила възможност да представи своето становище, да вземе решение с мнозинство от гласовете на своите членове да направи публично изявление по конкретния въпрос или да публикува доклада на Подкомитета по превенция.

Част четвърта

Национални превантивни механизми

Член 17

Най-късно една година след влизане в сила на този протокол или на неговото ратифициране или присъединяване към него всяка държава – страна по протокола, поддържа, определя или създава един или няколко независими национални превантивни механизма за предотвратяване на изтезанията на национално ниво. Механизмите, създадени от децентрализирани органи, могат за целите на този протокол да бъдат определени за национални превантивни механизми, ако съответстват на неговите разпоредби.

Член 18

Държавите – страни по протокола, гарантират функционалната независимост на националните превантивни механизми, както и независимостта на техните служители.

Държавите – страни по протокола, предприемат необходимите мерки, с които да гарантират, че експертите на националните превантивни механизми притежават необходимите качества и професионални знания. Те се стремят да гарантират баланс на половете и съответно представителство на съществуващите в страната етнически групи и малцинства.

Държавите – страни по протокола, са длъжни да предоставят необходимите ресурси за функционирането на националните превантивни механизми.

При създаването на националните превантивни механизми държавите – страни по протокола, отчитат принципите относно статута на националните институции за насърчаване и защита на правата на човека.

Член 19

На националните превантивни механизми се предоставят минимум следните правомощия:

- а) редовно да проверяват отнасянето с лицата, лишени от свобода, в местата за задържане, посочени в член 4, с цел засилване, ако е необходимо, на тяхната защита от изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание;

b) да отправят препоръки към съответните органи с цел подобряване на отнасянето с лицата, лишени от свобода, и на условията в местата за задържане и да предотвратяват изтезания и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, като вземат предвид съответните норми на Организацията на обединените нации;

c) да правят предложения и бележки по отношение на действащото законодателство или на законопроекти.

Член 20

За да могат националните превантивни механизми да изпълняват своя мандат, държавите – страни по протокола, са длъжни да им предоставят:

a) достъп до цялата информация за броя на лицата, лишени от свобода, в местата за задържане, посочени в член 4, както и броя на тези места и тяхното местонахождение;

b) достъп до цялата информация, отнасяща се до отнасянето с тези лица и условията в местата за задържане;

c) достъп до всички места за задържане, техните съоръжения и обекти;

d) възможност за провеждане на лични разговори, без свидетели, с лицата, лишени от свобода, лично или чрез преводач, ако е необходимо, както и с всяко друго лице, което според националния превантивен механизъм може да предостави съответната информация;

e) право да избират местата, които желаят да посетят, и лицата, с които желаят да разговарят;

f) право да установяват контакти с Подкомитета по превенция, да му изпращат информация и да се срещат с него.

Член 21

Нито един орган или длъжностно лице не може да нарежда, прилага, разрешава или допуска каквато и да е санкция по отношение на лице или организация за това, че са съобшили на националния превантивен механизъм информация, била тя вярна или не, и нито едно такова лице или организация не могат да претърпят вреда заради това.

Поверителна информация, събрана от националния превантивен механизъм, не може да бъде разгласявана. Лични данни могат да бъдат публикувани само след като лицето, за което се отнасят, е изразило изрично съгласие.

Член 22

Компетентните власти на съответната държава – страна по протокола, проучват препоръките на националния превантивен механизъм и установяват диалог с него относно възможните мерки за изпълнение.

Член 23

Държавите – страни по този протокол, са длъжни да публикуват и разпространяват годишните доклади на националните превантивни механизми.

Част пета

Декларация

Член 24

При ратификацията държавите – страни по протокола, могат да направят декларация за отлагане на изпълнението на техните задължения по част III или част IV на този протокол.

Това отлагане има срок на действие не повече от три години. След съответните официални постъпки от държавите – страни по протокола, и след консултации с Подкомитета по превенция Комитетът срещу изтезанията може да продължи този срок с още две години.

Част шеста

Финансови разпоредби

Член 25

Разходите, направени от Подкомитета по превенция при изпълнение на разпоредбите на този протокол, се покриват от Организацията на обединените нации.

Генералният секретар на Организацията на обединените нации осигурява необходимия персонал и условия за ефективното осъществяване на функциите на Подкомитета по превенция в съответствие с този протокол.

Член 26

В съответствие с надлежните процедури Общото събрание създава Специален фонд, който се управлява съгласно финансовите разпоредби и правила на Организацията на обединените нации, за оказване на финансова помощ за изпълнението на препоръките, направени от Подкомитета по превенция след посещението му в държава – страна по протокола, както и за образователни програми на националните превантивни механизми.

Специалният фонд се финансира чрез доброволни вноски от правителствата, междуправителствени и неправителствени организации и други частни или публични образувания.

Част седма

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 27

Този протокол е открит за подписване от всяка държава, която е подписала конвенцията.

Този протокол подлежи на ратификация от всяка държава, която е ратифицирала конвенцията или се е присъединила към нея. Ратификационните документи се депозират при Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

Този протокол е открит за присъединяване от всяка държава, която е ратифицирала конвенцията или се е присъединила към нея.

Присъединяването се извършва чрез депозиране на документа за присъединяване при Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

Генералният секретар на Организацията на обединените нации информира всички държави, които са подписали този протокол или са се е присъединили към него, за депозирането на всеки ратификационен документ или документ за присъединяване.

Член 28

Този протокол влиза в сила на тридесетия ден от датата на депозиране при Генералния секретар на Организацията на обединените нации на двадесетия ратификационен документ или документ за присъединяване.

За всяка държава, която ратифицира този протокол или се присъедини към него след депозирането при Генералния секретар на Организацията на обединените нации на

двадесетия ратификационен документ или документ за присъединяване, този протокол влиза в сила на тридесетия ден, след като тази държава депозира своя ратификационен документ или документ за присъединяване.

Член 29

Разпоредбите на този протокол имат действие по отношение на всички части на федералните държави без ограничения или изключения.

Член 30

По този протокол не могат да се правят резерви.

Член 31

Разпоредбите на този протокол не засягат задълженията на държавите – страни по протокола, произтичащи от която и да е регионална конвенция, създаващи система за посещения на местата за задържане. Подкомитетът по превенция и органите, създадени в съответствие с такива регионални конвенции, се насърчават за провеждане на взаимни консултации и сътрудничество с цел избягване на дублирането и ефективно осъществяване на целите на този протокол.

Член 32

Разпоредбите на този протокол не засягат задълженията на държавите – страни по протокола, произтичащи от четирите Женевски конвенции от 12 август 1949 г. и Допълнителните протоколи към тях от 8 юни 1977 г., нито правото на държавите – страни по протокола, да дават разрешение на Международния комитет на Червения кръст да посещава местата за задържане в случаи, които не са обхванати от международното хуманитарно право.

Член 33

Всяка държава – страна по протокола, може по всяко време да денонсира този протокол чрез писмено уведомление, адресирано до Генералния секретар на Организацията на обединените нации, който след това информира другите държави – страни по този протокол и по конвенцията. Денонсирането влиза в сила една година след датата на получаване на уведомление от Генералния секретар.

Такова денонсиране не освобождава държавата – страна по протокола, от задълженията ѝ по този протокол по отношение на всяко действие или ситуация, възникнали преди датата на влизането на денонсирането в сила, или на мерки, които Подкомитетът по превенция е решил или може да реши да предприеме по отношение на тази държава – страна по протокола, и денонсирането по никакъв начин не пречи

продължаващото разглеждане на всеки въпрос, който Подкомитетът по превенция е започнал да разглежда преди датата на влизането на денонсирането в сила.

След датата, на която денонсирането от държава – страна по протокола, влиза в сила, Подкомитетът по превенция не може да започва разглеждане на нов въпрос, отнасящ се до тази държава.

Член 34

Всяка държава – страна по този протокол, може да предложи изменение и да го депозира при Генералния секретар на Организацията на обединените нации. Генералният секретар след това препраща предложеното изменение на държавите – страни по протокола, с молба да го уведомят дали подкрепят свикване на конференция на държавите – страни по протокола, с цел разглеждане на това предложение и провеждане на гласуване по него. Ако в срок от четири месеца от датата на изпращане на такова съобщение поне една трета от държавите – страни по протокола, се произнесат за свикване на такава конференция, Генералният секретар свиква конференцията под егидата на Организацията на обединените нации. Всяко изменение, прието с мнозинство от две трети от държавите – страни по протокола, които присъстват и участват в гласуването на конференцията, се представя от Генералния секретар на всички държави – страни по протокола, за приемане.

Изменение, прието съгласно алинея 1 на този член, влиза в сила, когато две трети от държавите – страни по този протокол, са приели това изменение в съответствие с конституционните си изисквания.

Когато измененията влязат в сила, те стават задължителни за държавите – страни по протокола, които са ги приели, като за другите държави – страни по протокола, остават задължителни разпоредбите на този протокол и всички предшестващи изменения, които те са приели.

Член 35

На членовете на Подкомитета по превенция и на членовете на националните превантивни механизми се предоставят привилегиите и имунитетите, необходими за независимото осъществяване на техните функции. На членовете на Подкомитета по превенция се предоставят привилегиите и имунитетите съгласно раздел 22 от Конвенцията за привилегиите и имунитетите на Организацията на обединените нации от 13 февруари 1946 г., като се отчитат разпоредбите на раздел 23 от същата конвенция.

Член 36

При извършване на посещение в държава – страна по протокола, членовете на Подкомитета по превенция, без да се засягат разпоредбите и целите на този протокол и привилегии и имунитети, от които те могат да се ползват:

- a) съблюдават законите и нормите на посещаваната държава;
- b) се въздържат от всякакви действия или дейности, несъвместими с безпристрастния и международен характер на техните задължения.

Член 37

Този протокол, чиито текстове на арабски, китайски, английски, френски, руски и испански език са еднакво автентични, се предава за съхранение на Генералния секретар на Организацията на обединените нации.

Генералният секретар на Организацията на обединените нации изпраща заверени копия от този протокол до всички държави.